Federaal Migratiecentrum

Kamer van Volksvertegenwoordigers

Commissie voor Binnenlandse Zaken, Veiligheid, Migratie en Bestuurszaken

27 februari 2026

Advies van Myria, het Federaal Migratiecentrum, over het Wetsvoorstel tot wijziging van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn teneinde het verplicht spreidingsplan inzake opvangplaatsen voor asielzoekers op te heffen (DOC 56 1267/001).

Myria, het Federaal Migratiecentrum, is een onafhankelijke federale instelling die als wettelijke opdrachten heeft om te waken over de grondrechten van vreemdelingen, migratiestromen naar België te analyseren en de strijd tegen mensenhandel en -smokkel te stimuleren. Myria is ook de onafhankelijk nationaal rapporteur mensenhandel.

Myria dankt de commissie om zijn advies in te winnen over het wetsvoorstel tot wijziging van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn teneinde het verplicht spreidingsplan inzake opvangplaatsen voor asielzoekers op te heffen.[1]

Het voorliggende wetsvoorstel beoogt het schrappen van artikel 57ter/1, van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn. Met dit wetsvoorstel wordt er uitvoering gegeven aan een passage in het regeerakkoord die stelt: *"We schrappen de mogelijkheid van een verplicht spreidingsplan van asielzoekers over het grondgebied uit de wetgeving."*

Myria verleent onderhavig advies binnen zijn wettelijke opdracht om te waken over de grondrechten van vreemdelingen.

Myria blijft ter beschikking voor verdere inlichtingen, besprekingen of nadere uitdieping.

[1] Wetsvoorstel tot wijziging van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn teneinde het verplicht spreidingsplan inzake opvangplaatsen voor asielzoekers op te heffen, 8 januari 2026, nr. 56-1267/001.

1. Afschaffing van een wettelijke grondslag voor een spreidingsplan voor materiële hulp bij crisissituaties

1. Artikel 57ter/1 van de organieke OCMW-wet beoogt een evenwichtige spreiding van de opvangplaatsen over de gemeenten en voorziet daartoe in de mogelijkheid om OCMW's te verplichten om lokale opvanginitiatieven op te richten.[2]

2. Artikel 57ter/1 werd in 2013 ingevoerd om te vermijden dat een beperkt aantal gemeenten structureel en disproportioneel verantwoordelijk zouden zijn voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming. De ratio legis van dit zogenaamde "spreidingsplan" bestaat uit het waarborgen van solidariteit tussen gemeenten door in crisissituaties de verantwoordelijkheid voor opvang evenredig te verdelen. Zoals aangegeven in de voorbereidende werken van de wet die dit mechanisme heeft ingevoerd, verwijst deze bepaling uitsluitend naar materiële hulp (lokale opvanginitiatieven) en niet naar financiële hulp. Dit mechanisme is alleen bedoeld voor crisissituaties en indien het vrijwillige optreden van de OCMW's in verband met de lokale opvanginitiatieven niet volstaat.[3] De wet bepaalt dat de spreidingscriteria, de datum van inwerkingtreding en de modaliteiten voor eventuele sancties worden vastgesteld bij een koninklijk besluit dat is vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

3. In 2016 werd dergelijk koninklijk besluit aangenomen, waarin onder meer de objectieve spreidingscriteria, de fasering ("schijven"), de vrijstellingen en de mogelijke sancties werden vastgelegd. De inwerkingtreding van het spreidingsplan vereist nog een koninklijk besluit, vastgesteld na overleg in de Ministerraad.[4] Tot op heden werd een dergelijk activeringsbesluit nooit genomen. Het spreidingsplan onder deze bepaling is derhalve juridisch volledig uitgewerkt, maar beleidsmatig nooit toegepast.

Kader: De term "spreidingsplan" omvat verschillende juridische mechanismen die duidelijk van elkaar moeten worden onderscheiden.

Artikel 11, §3 van de Opvangwet bepaalt dat wanneer Fedasil een OCMW aanduidt als verplichte plaats van inschrijving voor een verzoeker om internationale bescherming (zodat deze er zijn recht op opvang kan uitoefenen in de vorm van materiële hulp in een Lokaal Opvanginitiatief of financiële hulp via maatschappelijke dienstverlening door het OCMW), er rekening moet worden gehouden met "*een gelijkmatige verdeling tussen de gemeenten op grond van criteria vastgelegd in een koninklijk besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad*".[5]

[2] Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, 19 februari 2013, nr. 53-2555/004.

[3] Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, 19 februari 2013, nr. 53-2555/004.

[4] KB 17 mei 2016, Koninklijk besluit tot bepaling van de criteria voor een evenwichtige spreiding over de gemeenten van de opvangplaatsen voor asielzoekers, *BS* 10 juni 2016.

[5] Wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *BS* 7 mei 2007.

Artikel 11, §4 van de Opvangwet voorziet daarnaast in een afzonderlijke toewijzingsbevoegdheid voor Fedasil, waarbij een verzoeker om internationale bescherming kan worden toegewezen aan een specifiek OCMW voor het toekennen van (financiële) maatschappelijke dienstverlening, maar enkel "*in uitzonderlijke omstandigheden, verbonden aan de beschikbare opvangplaatsen in de opvangstructuren*" en "*op basis van een evenwichtige verdeling tussen de gemeenten*" op grond van criteria vastgelegd in een koninklijk besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.[6]

Deze twee mechanismen maken geen deel uit van voorliggend wetsvoorstel en worden daarom niet besproken in dit advies.

2. Opvang organiseren via een spreidingsplan als een instrument om het recht op menselijke waardigheid en het recht op opvang te garanderen in geval van crisis

a) Recht op opvang & het fundamenteel beginsel van menselijke waardigheid

4. Het recht op opvang voor verzoekers om internationale bescherming vloeit rechtstreeks voort uit het fundamentele principe van menselijke waardigheid, verankerd in internationale en Europese normen. Artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) verbiedt onmenselijke of vernederende behandeling in absolute bewoordingen. Artikel 1 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie bepaalt dat menselijke waardigheid onschendbaar is en steeds moet worden geëerbiedigd en beschermd. Artikel 23 van de Belgische Grondwet stelt dat ieder het recht heeft een menswaardig leven te leiden. Vanuit deze fundamentele verplichtingen vloeit het recht op opvang voort: staten moeten verzoekers in staat stellen te voorzien in hun basisbehoeften, waaronder onderdak, voedsel, hygiëne en medische zorg.[7]

5. In België bepaalt de Opvangwet van 12 januari 2007 (artikel 3)[8], in lijn met de Opvangrichtlijn 2013/33/EU[9], dat elke asielzoeker het recht heeft op opvang die hem in staat moet stellen om een leven te leiden dat beantwoordt aan de menselijke waardigheid.

6. Deze verplichtingen blijven gelden, ook bij verhoogde instroom of druk op het opvangnetwerk. Volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens[10] "*kunnen de factoren die samenhangen met een groeiende toestroom van migranten de Staten die deel uitmaken van het Verdrag niet vrijstellen van hun verplichtingen*" om asielzoekers een waardige opvang te bieden. Het Hof van Justitie van de

[6] Wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *BS* 7 mei 2007.
[7] Deze materiële hulp valt dus onder het toepassingsgebied van het recht op sociale bijstand bedoeld in artikel 23, lid 3, 2° van de Grondwet. Zie bijvoorbeeld GwH, 27 juli 2011, nr. 135/2011; GwH, 12 juni 2014, nr. 92/2014; GwH, 30 juni 2014, nr. 95/2014; GwH, 8 mei 2019, nr. 56/2019.
[8] Wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *BS* 7 mei 2007.
[9] Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming, 26 juni 2013.
[10] EHRM, N.H. e.a. t. Frankrijk,nr. 28820/13, 2 juli 2020, § 156, 157, 162.

EU bevestigde in zijn arrest C97/24 *(S.A. & R.J. v. Ierland*) van 1 augustus 2025 nogmaals dat EU lidstaten, ook tijdens een "aanzienlijke en plotselinge toestroom" van asielzoekers, verplicht blijven om de fundamentele behoeften van verzoekers om internationale bescherming te garanderen.[11]

b) Van crisis naar crisis: een opvangsysteem dat onvoldoende bestand is tegen (per definitie) fluctuerende aantallen asielzoekers

7. Eerder heeft Myria geargumenteerd dat het opvangbeleid voor asielzoekers onvoldoende voorbereid is op grote fluctuaties in aantal aankomsten, hoewel die eigen zijn aan dit domein. De huidige opvangcrisis, die reeds van oktober 2021 aan de gang is, is aldus het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, een '*systemisch probleem (…) betreffende het vermogen van de [belgische] overheidsinstanties om zich te voegen naar hun eigen binnenlandse wetgeving (…) aangaande het recht op opvang van verzoekers om internationale bescherming, met inbegrip van definitieve rechterlijke beslissingen (…)*" (vrije vertaling).[12]

8. De huidige aanhoudende crisis is ook lang niet de eerste opvangcrisis. In 2019 kende België zijn vorige opvangcrisis. Ook toen was er een stijging van het aantal asielzoekers, gecombineerd met een langere behandelingstermijn van asielverzoeken. Voordien zagen we opvangcrisissen in 2015-2016, en in 2009-2012.[13] En dat om alleen de crises van de laatste twintig jaren te noemen.

9. Het wetsvoorstel verwijst naar de recente daling van het aantal asielaanvragen, en leidt daaruit af dat de opvangcapaciteit en de bijhorende verplichtingen kunnen worden afgebouwd. Het behoud van de bestaande wettelijke mogelijkheden voor het oplossen van (toekomstige) opvangcrisissen houdt echter niet in dat er een verplichting bestaat om van deze instrumenten gebruik te maken. Er is dus geen noodzaak om wettelijke oplossingen af te schaffen. Het behoud van de hypothetische mogelijkheid om een spreidingsplan door te voeren, geeft juist wel blijk van vooruitziendheid en zorgvuldig bestuur. De overheid ontzegt zichzelf dan geen instrumentarium waarmee ze in de toekomst snel kan reageren op crisissen of situaties, waarop ze de invoering van een spreidingsplan in overweging wil kunnen nemen. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens benadrukt daarnaast dat van nationale overheden niet redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij "*de omvang en chronologie van een migratiegolf van tevoren kunnen voorspellen*".[14]

10. Daarom dient het beleid zich voor te bereiden door naast voldoende buffercapaciteit ook de nodige mechanismen te voorzien die inzetbaar zijn wanneer er een tekort aan opvangplaatsen dreigt, in samenwerking met andere besturen en partners.[15]

[11] HvJ, 1 augustus 2025, S.A. & R.J. v. Ierland, C-97/24; Right to asylum: A Member State may not plead an unforeseeable influx of applicants for international protection in order to evade its obligation to cover asylum seekers' basic needs.
[12] Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna 'EHRM'), *Camara* t. België, nr. 49255/22, 18 juli 2023, §145.
[13] MYRIA, FIRM, Federale Ombudsman, Kinderrechtencommissariaat, Droits de l'enfant, "Federale regering faalt in de aanpak van de opvangcrisis: humanitaire crisis en rechtsstaat aangetast", december 2022, p. 13-14.
[14] EHRM, D.H. (GK), Khlaifia e.a. t. Italië, nr. 16483/12, 15 december 2016, § 180.
[15] MYRIA, FIRM, Federale Ombudsman, Kinderrechtencommissariaat, Droits de l'enfant, "Federale regering faalt in de aanpak van de opvangcrisis: humanitaire crisis en rechtsstaat aangetast", december 2022, p. 13.

c) Afschaffing van een uitgewerkt wettelijk mechanisme dat kan bijdragen aan een meer solide opvangsysteem dat is voorbereid op crisissen

11. Het spreidingsmechanisme[16] vormt een uitgewerkt en inzetbaar juridisch instrument bij een tekort aan opvangplaatsen. Myria en het FIRM drukten reeds eerder hun bezorgdheid uit over de afschaffing van de bestaande wettelijke mogelijkheden om de huidige en toekomstige crisissen aan te pakken.[17] Ook het Comité van Ministers van de Raad van Europa uitte, in opvolging van het arrest *Camara* tegen België, zijn bezorgdheid over de voorziene *"afschaffing van wettelijke oplossingen die zouden kunnen helpen om op de crisis te reageren*" (vrije vertaling).[18]

12. Ook de Raad van State heeft, in het kader van een advies in 2025 over een wetsontwerp dat de mogelijkheid om opvang te verlenen in de vorm van financiële hulp afschaft[19], duidelijk aangegeven dat, in een situatie waarin er onvoldoende plaatsen beschikbaar zijn in het opvangnetwerk, de voorgestelde maatregelen problematisch zijn in het licht van de artikelen 17 en 18 van de Opvangrichtlijn, artikel 3 EVRM en de *standstill*-verplichting vervat in artikel 23 van de Grondwet (materiële bijstand die onder het toepassingsgebied van dit artikel valt – zie *supra* 2.a).[20] Deze conclusie kan worden doorgetrokken naar het huidige wetsvoorstel, voor zover het een wettelijke oplossingspiste afschaft die kan worden gebruikt om crisissituaties op te vangen.

13. In een arrest van 26 februari 2026 heeft het Grondwettelijk Hof[21] de bepalingen van de wet van 14 juli 2025 opgeschort, omdat het op zijn beurt van oordeel was dat "*de bestreden bepalingen (…) de Belgische Staat lijken bloot te stellen aan een gekwalificeerde schending van het Unierecht ten aanzien van de verzoekers om internationale bescherming aan wie het recht zou worden ontzegd om een menswaardig leven te leiden, indien de hulp om een of andere reden niet in natura aan hen zou kunnen worden verstrekt*" (B.25.1) en dat "*aangezien de bestreden bepalingen ertoe leiden dat elke andere vorm van hulp dan die welke in de opvangcentra wordt verstrekt onmogelijk wordt, een dergelijke achteruitgang [van de bescherming van het recht om een menswaardig leven te leiden, en, anderzijds, van het recht op maatschappelijke hulp en een behoorlijke huisvesting] aanzienlijk is wanneer geen passende hulp in een opvangcentrum kan worden verstrekt. Gelet op de internationale verplichtingen van de Belgische Staat ter zake, lijkt een dergelijke achteruitgang niet redelijk te kunnen worden*

---

[16] Artikel 57/1 OCMW wet samen met het KB van 17 mei 2016, hetgeen de criteria en procedures vastlegt alsook bepalingen over inwerkingtreding en sancties (KB 17 mei 2016, Koninklijk besluit tot bepaling van de criteria voor een evenwichtige spreiding over de gemeenten van de opvangplaatsen voor asielzoekers, *BS* 10 juni 2016).

[17] In haar tussenkomst bij het comité van Ministers van de Raad van Europa betreffende de uitvoering van het arrest *Camara*. T. België (nr. 49255/22), 2 juli 2025, p. 9.

[18] 1537th meeting (15-17 September 2025) (DH) - H46-6 Camara v. Belgium (Application No. 49255/22).

[19] Sindsdien loi du 14 JUILLET 2025 modifiant la loi du 12 janvier 2007 sur l'accueil des demandeurs d'asile et de certaines autres catégories d'étrangers

[20] Zie Raad van State, Advies nr. 77.664/4, 26 mei 2025 : « 3.1. (…) *Pareille limitation ne suscitera pas, en soi, de difficulté, aussi longtemps que le nombre de places d'accueil demeurera suffisant pour assurer aux personnes concernées l'aide à laquelle elles ont droit. Dans le cas contraire, la possibilité même d'obtenir une aide quelconque – que ce soit sous la forme matérielle ou financière – s'en trouverait atteinte dans sa substance si les mesures législatives projetées, combinées à d'autres, avaient pour but et pour effet de limiter les possibilités juridiques des demandeurs d'asile d'obtenir une aide matérielle au sens de la loi du 12 janvier 2007 ou une aide équivalente.*
3.2. Une telle atteinte soulèverait une question de compatibilité tant avec les articles 17 et 18 de la directive 2013/33/UE du Parlement européen et du Conseil du 26 juin 2013 'établissant des normes pour l'accueil des personnes demandant la protection internationale' qu'avec l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme (…)
L'abrogation des articles 11, § 3, alinéa 4, et 13 de la loi du 12 janvier 2007, en situation d'insuffisance de places dans les structures d'accueil, constituerait un recul significatif dans la protection de ce droit et la section de législation n'aperçoit pas, en l'état, la justification raisonnable dont il pourrait s'autoriser. »

[21] [21] G.H., 26 février 2026, n° 23/2026

verantwoord. De bestreden bepalingen lijken dus onverenigbaar te zijn met artikel 23 van de Grondwet."

14. Met andere woorden, het afschaffen van wettelijke oplossingen om een mogelijke (toekomstige) opvangcrisis op te vangen, werd door beide hoge rechtscolleges als ongrondwettelijk beoordeeld. Deze conclusie kan worden uitgebreid naar het huidige wetsvoorstel, aangezien het ook een wettelijke oplossing afschaft die kan worden gebruikt om crisissituaties het hoofd te bieden, met name in geval van een tekort aan opvangplaatsen.

d) Bezorgheden van de lokale besturen. Het kind met het badwater weggooien?

15. De indieners van het wetsvoorstel beogen met hun voorstel de lokale besturen gerust te stellen voor wie deze wettelijke bepaling 'als een zwaard van Damocles boven het hoofd hangt'. Volgens Myria zijn er mogelijkheden om het gesprek met de gemeenten aan te gaan en antwoorden te vinden op hun noden die hierboven aan bod komen, zonder de volledige afschaffing van het wettelijk mechanisme. Deze maatregel gaat mogelijks verder dan noodzakelijk om eventuele zorgen van lokale besturen weg te nemen.

16. Zo gingen in 2016 steden en gemeenten akkoord met een solidair spreidingsplan, maar ze wijzen erop dat hun proactiviteit en solidariteit geenszins mogen doen vergeten dat de opvang van verzoekers om internationale bescherming een federale bevoegdheid blijft. Overleg met overheden, rekening houden met de reeds geleverde inspanningen van de lokale overheden, verlaging van het bedrag van de mogelijke sancties, verkrijgen van een hoorzitting voorafgaand aan elke sanctie werden hierbij aangeduid als belangrijke punten.[22]

17. Ook in 2022 onderstreepten de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten, Brulocalis en de Fédération des CPAS de nood aan een stabieler opvangbeleid op langere termijn. Ze pleitten voor een stabiel opvangnetwerk met voldoende structurele opvangplaatsen, een gegarandeerde stabiele bezetting van de LOI en een vernieuwd duidelijk financieringskader van de LOI. Daarnaast wezen ze op de nood aan zekerheid met betrekking tot de rol van lokale besturen in het opvangbeleid.[23] De lokale besturen hekelden het zogenaamde 'jojo-beleid' van de federale overheid met betrekking tot LOI's, de vraag voor snelle opbouw en afbouw van LOI's, ook in de afwikkeling van de crisis van 2015.[24] Myria wijst erop dat het snelle schrappen van vele LOI-plaatsen toen heeft geleid tot een verlies van expertise en vertrouwensrelaties die in de loop van vele jaren waren opgebouwd met de lokale besturen.[25] In hun Federaal memorandum 2024 wijzen de koepelorganisaties nogmaals op de nood van een 'goede overlegstructuur tussen evenwaardige bestuursniveaus', waarbij er met een dynamiek van co-creatie gewerkt moet worden.[26]

---

[22] Accueil des demandeurs d'asile – Plan de répartition – Pas de sanctions aveugles des communes en cas de quota non atteint!, 23 mars 2016.

[23] Féderation des CPAS, Brulocalis, VVSG, Brief van 18 februari 2022 gericht aan de toenmalige staatssecretaris voor Asiel en Migratie Sammy Mahdi.

[24] Caritas International, Rapport conferentie 'Hoe halen we de opvang uit de crisis? Een dag om samen na te denken over oplossingen, november 2022, p. 15-16.

[25] MYRIA, Migratie in cijfers en in rechten, katern internationale bescherming, 2022, p. 23; MYRIA, Migratie in cijfers en in rechten, katern internationale bescherming, 2023 p. 32 ; MYRIA, FIRM, Federale Ombudsman, Kinderrechtencommissariaat, Droits de l'enfant, "Federale regering faalt in de aanpak van de opvangcrisis: humanitaire crisis en rechtsstaat aangetast", december 2022, p. 15.

[26] Federaal Memorandum 2024, Beleidsvoorstellen van steden en gemeenten voor het volgende regeerakkoord, 15 november 2023, p. 9 en 16.

18. Wanneer antwoorden kunnen worden gevonden op de bezorgdheden van de lokale overheden, via structureel overleg en samenwerking, kan het spreidingsplan een instrument zijn dat rechtszekerheid, voorspelbaarheid en solidariteit tussen gemeenten bevordert.

3. Opvang in LOI's biedt belangrijke voordelen vanuit het oogpunt van menswaardige en efficiënte opvang

19. De huidige federale regering kiest er voor LOI's af te bouwen. Myria drukt vanuit zijn opdracht om te waken over de grondrechten van vreemdelingen er wel op dat er doorheen de jaren ook belangrijke voordelen aan opvang in LOI's werden geïdentificeerd.

20. Heel wat LOI's bieden meer kleinschalige opvang, die een betere garantie biedt voor de menselijke waardigheid en het recht op een privé- en gezinsleven van verzoekers om internationale bescherming. Myria heeft in meerdere eerdere publicaties benadrukt dat een langdurig verblijf in collectieve opvangstructuren problematisch is en kan met name leiden tot verhoogde psychosociale belasting en verminderde autonomie.[27] Onderzoek van Fedasil bevestigt dit beeld dat LOI's een positief effect hebben op zelfstandigheid en veerkracht van de bewoners.[28] Andere studies tonen ook aan dat verzoekers om internationale bescherming een verhoogd risico lopen op veiligheidsincidenten en dat een verblijf in een collectief opvangcentrum een bijkomende risicofactor vormt.[29]

21. De wetgever gaf in 2006 al aan rekening te houden met het standpunt van het UNHCR dat het verblijf in collectieve opvangstructuren zo kort mogelijk moet worden gehouden en dat private huisvesting, onder andere door lokale opvanginitiatieven, in een later stadium meer is aangewezen.[30] Dit principe is nog steeds in de wet ingeschreven (artikel 12§1 Opvangwet), hoewel het al vele jaren niet meer wordt gerespecteerd. Ook het Rekenhof bepaalt dat wanneer een collectief verblijf meer dan zes maanden duurt, de kans op problemen voor de bewoners en het personeel van de centra stijgt.[31]

22. Individuele opvang eerbiedigt niet alleen beter het recht op privé- en gezinsleven, maar is eveneens kostenefficiënter. Het Rekenhof berekende dat de reële gemiddelde kosten van een overnachting

[27] MYRIA, FIRM, Federale Ombudsman, Kinderrechtencommissariaat, Droits de l'enfant, "Federale regering faalt in de aanpak van de opvangcrisis: humanitaire crisis en rechtsstaat aangetast", december 2022, p. 14; MYRIA, Migratie in cijfers en in rechten, Katern internationale bescherming, 2020, p. 19-21; MYRIA, Migratie in cijfers en in rechten, Katern Internationale bescherming, 2022, p. 22-25; MYRIA, Migratie in cijfers en in rechten, katern internationale bescherming, 2022, p. 23; MYRIA, Migratie in cijfers en in rechten, katern internationale bescherming, 2023 p. 29-33.

[28] Fedasil, 'Welbevinden en het dagelijks leven in de individuele opvang', Directie Beleidsondersteuning, december 2022, p. 3. Het onderzoek concludeert: "*Kort samengevat, stelt het onderzoek in de individuele opvang vast dat bewoners hun welbevinden in het algemeen eerder gunstig inschatten. In vergelijking met de collectieve opvang, voelen bewoners zich merkbaar beter en ze functioneren ook meer zelfstandig. Omwille van de specifieke kenmerken van de collectieve opvang, was er bij bewoners in opvangcentra sprake van een fragiele balans tussen kwetsbaarheid en veerkracht, die eerder negatief overhelde naar de kant van de kwetsbaarheid. In de individuele opvang is het welbevinden meer in balans en is er bij sommigen zelfs sprake van een positieve kanteling naar veerkracht.*"

[29] Keygnaert I. – De Schrijver L. - Cismaru Inescu A. – Schapansky E. - Nobels A. - Hahaut B. - Stappers C. – Debauw Z. – Lemonne A. – Renard B. – Weewauters M. – Nisen L. – Vander Beken T. – Vandeviver C., Understanding the Mechanisms, Nature, Magnitude and Impact of Sexual Violence in Belgium. Final Report, BRAIN-be, Belgian Research Action through Interdisciplinary Networks, Belspo, 2021, pp. 34-35, 72-74; zie ook MYRIA, Migratie in cijfers en in rechten, Katern Internationale bescherming, 2022, p. 23-24.

[30] Memorie van toelichting, Doc. Kamer 51, nr. 2565/001, 16 juni 2006, p. 24.

[31] Rekenhof, Opvang van asielzoekers, oktober 2017, tabel 11, p. 63.

binnen de individuele opvang tussen 2013 en 2015 8 tot bijna 20 euro (19,97) lager uitvallen dan die in een collectief centrum.[32]

4. Conclusie

23. Myria beveelt de Kamercommissie Binnenlandse Zaken aan om het huidig artikel 57ter/1 van de organieke OCMW-wet niet te schrappen, omdat het de mogelijkheden van de federale overheid inperkt om toekomstige crisissen in overeenstemming met de grondrechten op te vangen.

24. Het wetsvoorstel om artikel 57ter/1 van de OCMW-wet af te schaffen, schrapt een uitgewerkt juridisch instrument dat toelaat om in crisissituaties een evenwichtige spreiding van materiële opvang via LOI's te organiseren. Dit voorziene instrument vormt vandaag een mogelijk vangnet om het recht op opvang en het fundamentele beginsel van menselijke waardigheid te waarborgen, zeker in periodes van structurele opvangtekorten.

[32] Rekenhof, Opvang van asielzoekers, oktober 2017, tabel 11, p. 42 (cijfers gepubliceerd op basis van Fedasil-gegevens). Reële gemiddelde kosten van een overnachting 2013 en 2015.

Inhoud advies

Kamer van Volksvertegenwoordigers 1

Commissie voor Binnenlandse Zaken, Veiligheid, Migratie en Bestuurszaken 1

1. Afschaffing van een wettelijke grondslag voor een spreidingsplan voor materiële hulp bij crisissituaties 2

2. Opvang organiseren via een spreidingsplan als een instrument om het recht op menselijke waardigheid en het recht op opvang te garanderen in geval van crisis..... 3

a) Recht op opvang & het fundamenteel beginsel van menselijke waardigheid 3

b) Van crisis naar crisis: een opvangsysteem dat onvoldoende bestand is tegen (per definitie) fluctuerende aantallen asielzoekers 4

c) Afschaffing van een uitgewerkt wettelijk mechanisme dat kan bijdragen aan een meer solide opvangsysteem dat is voorbereid op crisissen 5

d) Bezorgheden van de lokale besturen. Het kind met het badwater weggooien? ... 6

3. Opvang in LOI's biedt belangrijke voordelen vanuit het oogpunt van menswaardige en efficiënte opvang 7

4. Conclusie..... 8